

Η «Διατλαντική Ζώνη Ελευθέρων Συναλλαγών» (ΤΤΙΡ) μεταξύ ΕΕ και ΗΠΑ

*Γιάννης Τόλιος
διδάκτωρ οικονομικών επιστημών*

1. Εισαγωγή

Ως το τέλος Ιουνίου '14 και επί ελληνικής προεδρίας, πρόκειται να συζητηθεί στις Βρυξέλλες το πλαίσιο της λεγόμενης «Διατλαντικής Εταιρικής Σχέσης Εμπορίου & Επενδύσεων» (ΤΤΙΡ – Transatlantic Trade and Investment Partnership) ή σε ποιά ελεύθερη μετάφραση της «Διατλαντικής Ζώνης Ελευθέρων Συναλλαγών» ή της «Διατλαντικής Συμφωνίας Ελευθέρων Συναλλαγών». Οι διαπραγματεύσεις γίνονται σε κλίμα πλήρους μυστικότητας μεταξύ εκπροσώπων του αμερικανικού υπουργείου εμπορίου (Ρον Κίρκ) και του αρμόδιου κοινοτικού επιτρόπου εμπορίου (Καρελ ντε Γκουχτ). Ωστόσο στην προετοιμασία των διαβουλεύσεων έχουν ευρεία συμμετοχή τα διάφορα «λόμπυ» των πολυεθνικών εταιριών, ενώ αποκλείονται εντελώς εκπρόσωποι κοινωνικών οργανώσεων. Πρόκειται για πολύ κρίσιμο ζήτημα, που αφορά τη δημιουργία «διατλαντικής οικονομικής ολοκλήρωσης» και μιας «διατλαντικής κοινής αγοράς» εμπορευμάτων, υπηρεσιών και κεφαλαίου στο εγγύς μέλλον.

Το ιστορικό της θεσμικής «διατλαντικής ολοκλήρωσης», ξεκίνησε με τη «διατλαντική δήλωση» για τις σχέσεις ΕΕ-ΗΠΑ το 1990, τη νέα «διατλαντική ατζέντα» το 1995 και την ίδρυση της TABD (Trans-Atlantic Business Dialogue), ενός κλειστού «λόμπυ» των ισχυρότερων αμερικανικών και ευρωπαϊκών εταιριών. Στην πρώτη «οικονομική διυπουργική διάσκεψη» μεταξύ ΕΕ και ΗΠΑ στις Βρυξέλλες (Νοέμβρης '05), ελήφθησαν σημαντικές αποφάσεις και τέθηκαν οι βάσεις δημιουργίας μιας «διατλαντικής αγοράς χωρίς σύνορα» ως το 2015. Ωστόσο η κρίση ανέκοψε τους ρυθμούς προώθησης των σχεδίων τα οποία ξαναμπήκαν σε εφαρμογή το 2011. Στις αρχές 2013 ο πρόεδρος των ΗΠΑ Ομπάμα ανακοίνωσε την έναρξη διαπραγματεύσεων εφ' όλης της ύλης για τη δημιουργία «Διατλαντικής Εταιρικής Σχέσης Εμπορίου και Επενδύσεων (ΤΤΙΡ), με υπογραφή της εντός δύο ετών.

2. Άτυπες και θεσμικές μορφές προώθησης της «διατλαντικής κοινής αγοράς»

Παρ' ότι οι σχέσεις ΕΕ-ΗΠΑ εμφανίζουν κατά καιρούς εντάσεις, όλο και ενισχύονται οι δεσμοί και η αμοιβαία αλληλεξάρτηση των οικονομιών, παρ' ότι δεν εξαλείφονται οι ανταγωνισμοί και αντιθέσεις. Αυτό είναι άλλωστε μόνιμο χαρακτηριστικό των σχέσεων μεταξύ ιμπεριαλιστικών χωρών ακόμα και σε συνθήκες «νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης». Στην αντιφατική σχέση της «προσέγγισης» και «αντιπαράθεσης» δρουν «de facto» και «de jure» οικονομικοί, πολιτικοί, γεωπολιτικοί, κá παράγοντες.¹ Ειδικότερα στον οικονομικό τομέα οι «**de facto**» παράγοντες που ωθούν προς τη δημιουργία «διατλαντικής κοινής αγοράς» είναι οι

---

¹. Τελευταία αναπτύσσεται μια πλούσια φιλολογία γύρω από τη Συμφωνία ΤΤΙΡ. Μια ενδιαφέρουσα προσέγγιση γίνεται από τον John Hilary στην μπροσούρα: «Διατλαντική Εταιρική Σχέση Εμπορίου και Επενδύσεων», έκδοση Ιδρύματος «Ρόζα Λούξεμπουργκ». Παρά την τεκμηριωμένη ανάλυση, η θεώρηση των σχέσεων ΕΕ-ΗΠΑ, περιορίζεται κυρίως στην «de jure» (θεσμική πλευρά) και παραγνωρίζεται ή υποτιμάται η «de facto» (αντικειμενική πλευρά). Η πρώτη αποτελεί την νεοφιλελεύθερη απάντηση των δυνάμεων του πολυεθνικού κεφαλαίου στις τάσεις διεθνοποίησης της οικονομικής ζωής, η οποία προφανώς δεν αντιστοιχεί στα συμφέροντα των λαών και των εργαζόμενων οι οποίοι δίνουν τη δική τους απάντηση στην αντικειμενική τάση της διεθνοποίησης, που είναι και ο στόχος του παρόντος κειμένου.

πολύμορφες διεθνείς οικονομικές σχέσεις. Συγκεκριμένα το **διμερές εμπόριο αγαθών** μεταξύ ΕΕ και ΗΠΑ το 2011, ανήλθε σε 455 δις €, με θετικό ισοζύγιο για την ΕΕ γύρω στα 72 δις €. Από την άλλη οι ΗΠΑ ήταν ο μεγαλύτερος προμηθευτής της ΕΕ, εξάγοντας αγαθά αξίας 192 δις € (11% των συνολικών εισαγωγών της ΕΕ), ενώ η ΕΕ ήταν ο μεγαλύτερος προμηθευτής των ΗΠΑ, πουλώντας αντίστοιχα 264 δις € αγαθά (17% των εξαγωγών της ΕΕ). Οι κυριότεροι κλάδοι εμπορικών ανταλλαγών για την ΕΕ ήταν μηχανές και μεταφορικά μέσα (71 δις € εισαγωγές και 104 δις € εξαγωγές) και τα χημικά (41 δις εισαγωγές και 62 δις εξαγωγές).

Οι ΗΠΑ ήταν επίσης ο μεγαλύτερος συνεταιίρος της ΕΕ στο **εμπόριο υπηρεσιών**, εξάγοντας 138,4 δις € (29% των συνολικών εισαγωγών της ΕΕ), ενώ εισήγαγε από την ΕΕ υπηρεσίες 143.9 δις € (24% των συνολικών εξαγωγών της ΕΕ). Το 2008 γύρω στις 5 εκατ. θέσεις εργασίας στην ΕΕ είχαν σχέση με τις εξαγωγές αγαθών και υπηρεσιών στις ΗΠΑ και για τις δύο πλευρές έφθαναν 14 εκατ. θέσεις εργασίας. Σε ημερήσια βάση το 2011, η αξία των συναλλαγών σε αγαθά και υπηρεσίες ήταν 2 δις € σε σχέση με 1 δις € πριν πέντε χρόνια.

Οι συγκεκριμένες ανταλλαγές συμπληρώνονται από ένα **δυναμικό επενδυτικό κλίμα** μεταξύ των δύο πλευρών. Το 2011 οι αμερικάνικες εταιρίες επένδυσαν στην ΕΕ γύρω στα 150 δις €, ενώ οι εταιρίες από την ΕΕ επένδυσαν στις ΗΠΑ 123 δις €. Οι άμεσες επενδύσεις μεταξύ των δύο πλευρών, αντιπροσωπεύουν συνολικά το 50% της αξίας των άμεσων ξένων επενδύσεων διεθνώς. Ταυτόχρονα το 2011 το συνολικό απόθεμα επενδύσεων των ΗΠΑ στην ΕΕ ξεπέρασε τα 1,3 τρις €, ενώ της ΕΕ στις ΗΠΑ τα 1,4 τρις €. (Source. Independent study outlines benefits of EU-US trade agreement, European Commission - MEMO/13/211 12/03/2013)

Τέλος στον τομέα των **πωλήσεων**, οι θυγατρικές ευρωπαϊκών εταιριών στις ΗΠΑ, είχαν το 2004 πωλήσεις στο 1 τρις ευρώ, ενώ οι πωλήσεις των αμερικάνικων θυγατρικών στην ΕΕ ανήλθαν σε 1,2 δις ευρώ. Ταυτόχρονα τα **κέρδη των θυγατρικών** των ΗΠΑ στην ΕΕ ανήλθαν σε 101 δις δολάρια, ενώ των θυγατρικών της ΕΕ στις ΗΠΑ τα 66 δις δολάρια. Συνολικά οι θυγατρικές των δύο πλευρών, ελέγχουν πάνω από το 80% του διατλαντικού εμπορίου, που συνδέεται με την απασχόληση 14 εκατ. ατόμων. Επίσης σε σύνολο 40 μεγάλων διασυννοριακών **εξαγορών και συγχωνεύσεων** (1 δις δολάρια και άνω), οι 13 ήταν διευρωπαϊκές, οι 8 ευρωαμερικάνικες, οι 6 μεταξύ αμερικανικών και άλλων χωρών, οι 2 μεταξύ ευρωπαϊκών και άλλων χωρών και οι υπόλοιπες μεταξύ εταιριών τρίτων χωρών.

Στις αντικειμενικές τάσεις προσέγγισης των οικονομιών, υπάρχουν ταυτόχρονα και **αντιθέσεις** που εκδηλώνονται τόσο στο νομισματικό πεδίο (αντιθέσεις δολαρίου-ευρώ στο ρόλο του αποθεματικού νομίσματος), όσο στα αυξανόμενα εμπορικά πλεονάσματα της Γερμανίας και τα ελλείμματα των ΗΠΑ, στις γεωπολιτικές αντιπαραθέσεις για τον έλεγχο πρώτων υλών μεταξύ των δύο κέντρων, κá. Ωστόσο η αυξανόμενη οικονομική αλληλεξάρτηση των οικονομιών και τα κοινά στρατηγικά συμφέροντα των πολυεθνικών των δύο κέντρων, με τις επί μέρους πάντα διαφοροποιήσεις (κυρίως μεταξύ των χωρών της ΕΕ), πιέζουν προς μεγαλύτερη προσέγγιση. Άλλωστε ο αυξανόμενος ανταγωνισμός από τις αναδυόμενες οικονομίες, ιδιαίτερα των BRICS (Βραζιλία-Ρωσία-Ινδία-Κίνα-Ν.Αφρική), είναι στοιχείο που ενισχύει αντικειμενικά την προσέγγιση των δύο ιμπεριαλιστικών κέντρων, ΗΠΑ-ΕΕ.

Τα **κυριότερα επιχειρήματα** που προβάλλουν οι υποστηρικτές της δημιουργίας μιας «Διατλαντικής Ζώνης Ελευθέρων Συναλλαγών», είναι ότι η προώθηση της θα οδηγήσει σε αύξηση της απασχόλησης, του ΑΕΠ και πάνω απ' όλα σε αύξηση των κερδών. Κατά τον ΟΟΣΑ η «πλήρης και ολοκληρωμένη διατλαντική οικονομία», με την κατάργηση των εναπομεινάντων δασμών, θα οδηγήσει σε αύξηση του ΑΕΠ κατά 3% και στις δύο πλευρές. Ωστόσο οι συγκεκριμένοι ισχυρισμοί είναι

«εν πολλοίς» έωλοι. Η εν λόγω συμφωνία δεν αφορά ουσιαστικά το εμπόριο (οι δασμοί είναι ήδη πολύ χαμηλοί μεταξύ τους), ούτε τα διάφορα γραφειοκρατικά εμπόδια στην πραγματοποίηση άμεσων επενδύσεων, αλλά πολύ περισσότερο τα μη δασμολογικά εμπόδια, τις προδιαγραφές (πρότυπα), τα εταιρικά δικαιώματα, τις αυξημένες εγγυήσεις επενδύσεων, τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, κά.

Από την άλλη οι γενικότερες πολιτικές, οικονομικές, κοινωνικές και άλλες συνέπειες, από την προώθηση της συμφωνίας, κρύβονται επιμελώς, ιδιαίτερα σε ότι αφορά τα δικαιώματα των εργαζόμενων, την εθνική και λαϊκή κυριαρχία, το περιβάλλον, τα δημόσια αγαθά κλπ, στα οποία αποφεύγεται επιμελώς να γίνει οποιαδήποτε αναφορά. Αξίζει να σημειωθεί ότι στη δεκαετία '90, στη διάρκεια των συζητήσεων για τη δημιουργία του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (1994), υπήρξε απόπειρα σύναψης, μεταξύ των χωρών του ΟΟΣΑ, συμφωνία για τη δημιουργία γενικευμένου καθεστώτος ελεύθερων συναλλαγών, τη λεγόμενη «Πολυμερή Συμφωνία Επενδύσεων» (ΜΙΑ), που καταργούσε στην ουσία κάθε εμπόδιο κοινωνικό, πολιτιστικό, περιβαλλοντικό ή εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας, στην επενδυτική δράση των πολυεθνικών εταιριών. Ωστόσο η συγκεκριμένη απόπειρα ναυάγησε, κυρίως λόγω των αντιρρήσεων της Γαλλίας.

3. Ποια προβλήματα δημιουργεί η Συμφωνία ΤΤΙΡ

Α) Με τη Συμφωνία ΤΤΙΡ, παρόμοια με τη NAFTA (North America Free Trade Agreement) των χωρών της Βορείου Αμερικής, επιχειρείται η δημιουργία νέων αγορών για το πολυεθνικό κεφάλαιο, με πλήρες άνοιγμα των δημοσίων αγαθών και των προμηθειών (υγείας, εκπαίδευσης, υπηρεσίες κοινής ωφέλειας, κά) στην κερδοσκοπική δράση των πολυεθνικών εταιριών ΗΠΑ και ΕΕ. Βασικός στόχος η απορρύθμιση των προδιαγραφών που εξυπηρετούν το δημόσιο συμφέρον και η εναρμόνιση τους στο χαμηλότερο κοινό παρανομαστή σε όφελος των πολυεθνικών εταιριών.

Β) Με την ΤΤΙΡ τίθενται «σε αμφιβολία» θεμελιώδη εργασιακά δικαιώματα (συλλογικές συμβάσεις, συνθήκες εργασίας, συνδικαλιστικές ελευθερίες, κά) των οποίων η εφαρμογή μπορεί να δημιουργήσει «διαφυγόντα κέρδη» στις πολυεθνικές. Το αποτέλεσμα θα είναι η απώλεια θέσεων εργασίας (εμπειρία NAFTA), μείωση μισθών, αποδιάρθρωση συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης και συνεχής πίεση «προς τα κάτω» των εργατικών δικαιωμάτων, με στόχο μείωση του κόστους εργασίας και αύξηση κερδών

Γ) Με την ΤΤΙΡ προωθείται η απορρύθμιση των κανόνων ασφάλειας τροφίμων. Οι ευρωπαϊκές αγορές θα κατακλυστούν από ακατάλληλα «εν πολλοίς» τρόφιμα από τις ΗΠΑ (κρέατα με ορμόνες, χλωριωμένα πουλερικά, κά), ενώ θα ανοίξουν πλήρως οι πόρτες στην παραγωγή και εμπορία «γενετικά τροποποιημένων προϊόντων» (μεταλλαγμένων), σε βάρος της διατροφικής ασφάλειας λαών, παραγωγών και καταναλωτών. Στο στόχαστρο βρίσκεται η «αρχή της προφύλαξης» η οποία δίνει το δικαίωμα απόσυρση ενός προϊόντος, εφ' όσον υπάρχουν βάσιμες ενδείξεις για επιβλαβείς δράσεις στην δημόσια υγεία και στο περιβάλλον, μέχρις ότου η εταιρία αποδείξει ότι δεν είναι επικίνδυνο, ...αντί να αποδειχτεί εκ των υστέρων από τις δημόσιες αρχές ή τους καταναλωτές, κάτι που ισχύει στις ΗΠΑ.

Δ) Στον τομέα του περιβάλλοντος, στόχος είναι η απορρύθμιση των περιβαλλοντικών κανόνων προς χαμηλότερα στάνταρτ, με απόρριψη της αρχής της προφύλαξης στη χρήση τοξικών χημικών ουσιών και στην αντικατάσταση του ευρωπαϊκού συστήματος REACH με το αμερικάνικο TSCA, που είναι χαλαρότερων προδιαγραφών, με απρόβλεπτες συνέπειες στο περιβάλλον.

Ε) Επίσης με την δημιουργία της ΤΤΙΡ, οι πολυεθνικές εταιρίες θα μπορούν να δέρνουν στα διεθνή δικαστήρια τις εθνικές κυβερνήσεις, ζητώντας αποζημιώσεις για διαφυγόντα κέρδη, από πράξεις και ενέργειες δημοσίων αρχών ή κοινωνικών οργανώσεων, ακόμα και σε περιπτώσεις που επιδιώκονται κοινωνικοί, περιβαλλοντικοί ή αναπτυξιακοί στόχοι. Με το υπάρχον σήμερα καθεστώς, μόνο ένα κυρίαρχο κράτος μπορεί να άγει ένα άλλο σε διεθνές δικαστήριο. Ήδη με βάση τις υπάρχουσες διμερείς συμφωνίες, ο αριθμός των πολυεθνικών που έχουν μηνύσει εθνικά κράτη, φθάνει τις 5.060 και το ύψος των αποζημιώσεων που διεκδικούν ανέρχεται σε 1,7 δις €. Στην Ελλάδα έχουμε την περίπτωση της Postova Bank Σλοβακίας, που αμφισβήτησε το δικαίωμα «κουρέματος» των ελληνικών ομολόγων στα πλαίσια του PSI και διεκδικεί πλήρη αποζημίωση από το δικαστήριο διαιτησίας της Παγκόσμιας Τράπεζας. Με την προώθηση της ΤΤΙΡ Συμφωνίας, η πρακτική αυτή θα γενικευτεί, με αποτέλεσμα την ευθεία αμφισβήτηση της εθνικής και λαϊκής κυριαρχίας, με αντίστοιχες κοινωνικές, οικονομικές και περιβαλλοντικές συνέπειες.

ΣΤ) Με την ΤΤΙΡ θα αποδυναμωθούν οι ρυθμίσεις για τα προσωπικά δεδομένα και θα είναι ευκολότερη η πρόσβαση προς εμπορική χρήση. Επίσης θα ενταθούν οι έλεγχοι στη γνώση και στα «πνευματικά δικαιώματα» και θα αμφισβητηθεί η αρχή της εξαιρέσεως στα «πολιτιστικά προϊόντα». Θα επέλθει επίσης περιορισμός της ελεύθερης πρόσβασης των πολιτών στο διαδίκτυο στο όνομα της «καταπολέμησης της πειρατείας», καθώς αμφισβήτηση ελέγχων και ρυθμίσεων στη λειτουργία των χρηματοπιστωτικών αγορών (φόρος Tobin, κá).

Ζ) Τέλος η επίλυση διαφορών μεταξύ κρατών και εταιριών, θα γίνεται σε διεθνή δικαστήρια αμφιβόλου αξιοπιστίας (ISDS - Investor State Dispute Settlement), που κυριαρχούνται από εκπροσώπους εταιριών και προσδίδουν στο υπερεθνικό κεφάλαιο νομική υπόσταση ισοδύναμη του κράτους.

4. Τι σημαίνουν όλα αυτά για την Αριστερά και τα κοινωνικά κινήματα

Η προοπτική δημιουργίας μιας «κοινής αγοράς» μεταξύ ΕΕ και ΗΠΑ, θέτει εξ' αρχής στο τραπέζι αφετηριακά ζητήματα για το μέλλον των ευρωπαϊκών λαών και τη διασφάλιση θεμελιωδών εργασιακών και πολιτικών δικαιωμάτων. Είναι προφανές ότι η διαδικασία «οικονομικής ενοποίησης», εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ηγετικών ομάδων του παγκοσμιοποιημένου χρηματιστικού κεφαλαίου, που έχει ως σημαία τα δόγματα του νεοφιλελευθερισμού. Και μόνο το γεγονός ότι το 60% του παγκόσμιου ΑΕΠ θα ελέγχεται στην ουσία από τη «διατλαντική οικονομική ελίτ» των ΗΠΑ-ΕΕ έχοντας στρατιωτικό βραχίονα το ΝΑΤΟ και «πολιορκητικό κριό» τη νεοφιλελεύθερη πολιτική, αποτελεί κίνδυνο για τις ελευθερίες και τα δικαιώματα των λαών και εργαζόμενων των δύο πλευρών του Ατλαντικού και εντέλει της υφής.

Η πρόσφατη ανάλυση της γερμανικής εφημερίδας «Handelsblatt» (Ημερησία 23.2.14), που θεωρεί ότι «το σκουριασμένο νόμισμα της εθνικής κυριαρχίας χάνει σταθερά την αξία του στην εποχή της παγκοσμιοποίησης» και ρίχνει το σύνθημα «εμπρός για τις Ηνωμένες Πολιτείες της Δύσης» με «θεμέλιο τις αξίες της δημοκρατίας και της οικονομίας της αγοράς» που θα «καθοδηγούνται από την σκέψη της ολοκλήρωσης και όχι του διαχωρισμού», δίνει τη μακροπρόθεσμη προοπτική του σχεδίου ΤΤΙΡ. Οι εμπειρίες από την πορεία της ευρωπαϊκής ενοποίησης, και ιδιαίτερα το εγχείρημα της «ευρωζώνης» (η πλέον προωθημένη βαθμίδα καπιταλιστικής ολοκλήρωσης), διευκολύνουν από θεωρητική και μεθοδολογική άποψη, στην πρόβλεψη των συνεπειών δημιουργίας της ΤΤΙΡ και την αναγκαιότητα αποτροπής της και επεξεργασίας αντίστοιχα εκ μέρους της Αριστεράς και των κοινωνικών κινήματων, βιώσιμης εναλλακτικής προοπτικής.

Η προσέγγιση ΕΕ-ΗΠΑ με τους όρους που γίνεται, θα είναι σε βάρος των λαών και εργαζόμενων των δύο περιοχών και πρέπει εξ' αρχής να είμαστε αποφασιστικά αντίθετοι. Όσον αφορά την **αξιοποίηση των πλεονεκτημάτων της διεθνούς οικονομικής συνεργασίας**, αυτή μπορεί να επιτευχθεί με διμερές και πολυμερείς συμφωνίες, στη βάση της ισότιμης συνεργασίας και του αμοιβαίου οφέλους μεταξύ χωρών, αποφεύγοντας τις αρνητικές συνέπειες που θα έχει μια συμφωνία ΤΤΙΡ. Η προώθηση αυτού του στόχου είναι υπόθεση των προοδευτικών και αριστερών δυνάμεων και κοινωνικών κινημάτων σε κάθε χώρα, με τη δημιουργία ευρύτερων συσπειρώσεων και μετώπων αντίστασης κατά των δυνάμεων του χρηματιστικού κεφαλαίου και των πολιτικών εκφραστών τους σε εθνικό και υπερεθνικό επίπεδο. Οι υπάρχουσες ιστορικές εμπειρίες από τέτοιες θετικές μορφές διμερούς και πολυμερούς συνεργασίας μεταξύ χωρών, δείχνουν την κατεύθυνση που πρέπει να κινηθεί κάθε χώρα και η Ελλάδα στο εγγύς και απώτερο μέλλον.

5. Τι χρειάζεται να γίνει άμεσα

Α) Κατ' αρχήν ο ΣΥΡΙΖΑ θα πρέπει να πάρει άμεσα θέση κατά της δημιουργίας της λεγόμενης «Διατλαντικής Εταιρικής Σχέσης Εμπορίου & Επενδύσεων» (ΤΤΙΡ).

Β) Να πάρει πρωτοβουλία για τη συζήτηση και καθορισμού θέσης στα πλαίσια του Κόμματος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, καθώς και της αριστερής ομάδας (GUE) στο Ευρωκοινοβούλιο.

Γ) Να ξεκινήσει καμπάνια ενημέρωσης για τις συνέπειες της προωθούμενης Συμφωνίας ΤΤΙΡ με σχετική αρθρογραφία, εκδηλώσεις, ενημερωτικά φυλλάδια, κά.

Δ) Να ενθαρρύνει πρωτοβουλίες ανάπτυξης κοινής δράσης κοινωνικών κινημάτων, κατά της συγκεκριμένης Συμφωνίας, που συρρικνώνει την εθνική και λαϊκή κυριαρχία και δημιουργεί δυσμενέστερους όρους εργασίας, απασχόλησης και ταξικής πάλης των εργαζόμενων και του ελληνικού λαού.

Ε) Τέλος να επεξεργαστεί πιο συγκεκριμένα τη θέση του σε βασικά ζητήματα που θίγει η ατζέντα της δημιουργίας «Διατλαντικής Ζώνης Ελευθέρων Συναλλαγών».

19.6.14